

Bilag 3.

Foreningen af Amts- og
Retsbetjentfuldmægtige i Danmark.

Sakskøbing, den 2. Marts 1925.

Til Folketingets Udvalg vedrørende Lov om Fuldmægtige ved Underretterne udenfor København.

I Anledning af det i Folketinget forelagte Forslag til „Lov angaaende Fuldmægtige ved Underretterne udenfor København m. m.“ tillader Bestyrelsen sig herved at anmode om overfor det højtærede Folketingsudvalg at maatte fremføre følgende:

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Statsansættelse maa man fremhæve, at det er og stedsse har været Fuldmægtigstandens Hovedkrav, at dens Medlemmer, naar Adgangen til private Forretninger fratages dem, i videst mulige Omfang erholder sikret Adgang til Statsansættelse. Dette Krav blev stærkt betonet af Fuldmægtigenes Repræsentanter i den i sin Tid nedsatte Kommission og vandt her Støtte fra alle Sider, hvilket gav sig Udtryk i det af Kommissionen vedtagne Forslag, hvori den paagældende Bestemmelse er affattet saaledes: „Fra den 1. April, som indtræffer 10 Aar efter nærværende Lovs Stadfæstelse, vil *samlige* Dommerfuldmægtige ved Underretterne udenfor København være at statsansætte. . . .“. I denne Skikkelse blev Lovforslaget forelagt i Landstinget den 14. Oktober 1921. I det af Landstingsudvalget stillede, den 21. April 1923 forelagte Forslag blev den tilsvarende Bestemmelse affattet saaledes: „Fra den 1. April at regne, som indtræffer 10 Aar efter nærværende Lovs Stadfæstelse, vil der efter nærmere ved Lov fastsatte Regler være at statsansætte *mindst een* Dommerfuldmægtig ved hver Underretskreds udenfor København“, og i det nu forelagte Forslag lyder Bestemmelsen saaledes: „Senest 1. April 1932 vil der ved Underretterne udenfor København være at statsansætte Fuldmægtige, hvis Antal fastsættes ved Normeringsloven.“

Det vil let ses, at disse 3 Formuleringer af Bestemmelsen stadig forringer Fuldmægtigstandens Stilling, og at Bestemmelsen i den nu foreliggende Form er meget langt fra at opfylde de Krav, som Kommissionen enstemmigt godkendte som berettigede fra Fuldmægtigenes Side.

Bestyrelsen mener derfor paa Standens Vegne indtrængende at maatte henstille til det ærede Udvalg, at Spørgsmaalet om Statsansættelse ikke udskydes til senere Normeringslove, men løses nu ved denne Lovs Affattelse, saafremt Loven ikke føres tilbage til det af Kommissionen vedtagne Forslag. Vi maa i saa Henseende stærkt fastholde vore Krav om, at der allerede ved nærværende Lov tilsikres de nu ansatte Fuldmægtige Ret til Statsansættelse efter en vis Tjenestetid (f. Eks. 3 Aar), og at der ogsaa for de Fuldmægtige, som ansættes efter Lovens Vedtagelse, skaffes Garantier for Statsansættelse efter en vis Prøvetid. Vi mener, at det absolut ikke giver Standen nogen Garanti, at Spørgsmaalet udskydes til senere Normeringslove, idet det saa kan ske, at selv ældre og dygtige Fuldmægtige med mange Aars Tjenestetid ikke kan opnaa Statsansættelse, og vi maa ligeledes paapege det uheldige og irrationelle i, at det vil kunne ske, at Fuldmægtige med samme Uddannelse og Tjenestetid ikke bliver ens stillede, idet den ene kan opnaa Statsansættelse, men den anden ikke.